

Szivárvány

2015. ÁPRILIS • XXXVI. ÉVFOLYAM • 384. SZÁM

4.

CSEH KATALIN

Húsvéti vers

Húsvét másodnapja van,
ünneplőbe öltözöm,
s ahány leányt ismerek,
rendre mind megöntözöm.

Várnak rám a lányok
kaláccsal, tojással,
csillogó szép szemmel,
huncut mosolygással.

Locsolóversemet
én bátran elmondom,
van egy kislány, ha ránézek,
elakad a hangom...

SZILÁGYI TOSA KATALIN
rajza

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Csokitojás

Kertek alatt, fák tövében
és hasonló helyeken,
ott keresd a csokitojást
hétfő kora reggelen.

Húsvét napján – bármily fura –
nem a tyúk, a nyúl tojik:
cukorkákat, kindertojást,
csokoládé bonbont, mi mást –
nem csoda, hogy szeretik.

Locsolóvers

Vidám, áldott
Húsvétot kívánunk
minden gyermek és felnőtt
barátunknak!

Toppants, kicsi lányka,
bújj bé a kamrába,
hozz ki egy pár tojást,
tedd a tarisznyába.
Zergetik a kócsot,
pénzt akarnak adni,
ha márást nem adnak,
el sem fogom venni.
Ennek a váltsága
egy pár pirostojás,
az is olyan legyen,
mint az aranytojás.

(Magyarkirályfalva)

SZŐCS MARGIT

Mesetojás

Bokor alján – ugye csodás? –
lapult egy kék mesetojás.
Cinke Panna vette észre,
mindjárt le is röppent érte.
Kerülgette, bámulgatta,
méricskélte, babusgatta,
tollaival betakarta,
egyet szundított is rajta.
Alkonyatkor arra ébredt,
hogyan alatta élet éled:
felpattant a tojás héja,
s belőle kél... – Csak nem héja?
Vagy egy tüzes légisárkány?
Úgy burjánzik, mint tíz páfrány!
Pannát tollássza a pánik,
a hangjával szirénázik:
– Rég szolgálom a Lég Urát,
de nem láttam ilyen furát:
a feje: hol volt, hol nem volt,
szárnya ereszen színes folt,
testének nincs hossza vége.
És a farka? Fuss el véle!

TÓTH ÁGNES

Nyuszi- kaland

Az erdőből elbitangolt
egy pöttömnyi nyúlgyerek.
Kíváncsi volt, hogy Húsvétra
milyen tojást festenek.
Úgrabugrált jobbra, balra,
míg a városba nem ért,
s tévedésből a kis buta
az édességyárba tért.

1

2

Meglátott vagy ötven nyuszit,
és az arca felderült,
melljük állt, s nem tudta,
hogymint futószalagra került.
Beindult a gépezet, és
mire megkapaszkodott,
leöntötték csokimázzal,
s húztak rá egy sztaniolt.

Mire lassan magához tért,
már egy polcon álldogált,
és a csokiburok mélyén
anyja után sírdogált.
Jött egy kislány, leemelte,
bontotta a sztaniolt,
szegény nyuszi bal fülébe
majdnem beleharapott.

Nagyot ugrott a mi hősünk,
uzsgyi neki, elfutott,
meg sem állt a zöld erdőig,
s örült, hogy hazajutott.
Fogadkozott égre, földre,
hogy a jövő tavaszig
több kalandra egymagában
soha nem vállalkozik!

3

4

5

GÜBA-KEREKES ZSUZSA rajzai

5

Mese a bátor nyusziról

MAMIN-SZIBIRJÁK meséje

Élt egyszer az erdőben egy nyulacska. Tudjátok, a nyuszi nem valami bátrak, de ez a nyuszi még a többenél is gyávább volt. Ha megzörrent egy ágacska, vagy felröppent egy madárka, a mi kis nyuszinknak tüstént inába szállt a bátorsága. Félt, reszketett, remegett, szorongott és szepegett, vacogott és rettegett. Közben egyre nagyobb lett.

– Ej, féltem már eleget, sose félek én többet – határozta el egy szép napon. Nagyot rikkantott: – Én vagyok a bátor nyuszi!

Összesereglettek erre az öreg nyúlanyók, hosszúfülű nyúlapók, rózsásorrú kisnyuszik. Körülállták, bámulták: ki látott még ily csudát, bátor szívű nyulacskát?

– Ejnye, Ferdeszemű, te talán még a farkastól sem félsz? – kérdezték tőle.

– Nem félek én senkitől se, medvétől se, rókától se, nem félek a farkastól se!

– No még ilyet, hahaha! Ez aztán a jó tréfa! – a kis nyuszik hangosan kacagtak, nevettek a nyúlanyók, de még a tapsifüles vén nyúlapók is elmosolyodtak.

Egyszerre valamennyi nyuszinak csudajó kedve kerekedett. Cigánykereket hánytak, ugráltak, kergetőztek.

– Ha a farkas ide merészkedik, én bizony agyoncsapom – kiáltotta a bátor nyuszi.

A farkas éppen a közelben kószált, három napja nem evett, így hát szörnyen fájt a foga egy kis nyuszipecsenyére. Meghallotta a nyuszi lármáját.

– Farkas helyett nyuszi legyenek, ha öt nyuszit meg nem eszek – kuncogott magában, s óvatosan odalopózott a bátor nyuszi mögé.

A nyulacskák mit sem sejtve vidám kör-
táncba fogtak. A bátor nyuszi felugrott egy
tuskóra, és így kiáltott:

– Ide figyeljetek, ti gyáva nyulak, mutatok
nektek valamit!

Abban a pillanatban észrevette a farkast.
Még a szava is elakadt ijedtében. Annyit nyö-
gött csak, hogy uff, ...felugrott a levegőbe,
mint egy labda, aztán puff. Fentről a farkasra
pottyant, éppen a fejére puffant, végiggurult
a hátán, rémülten bukfencet vetett, aztán
mint az eszeveszett, úgy elfutott!

Futott, míg a lába bírta, hegyen át, völ-
gyön át, de nem győzte már tovább. Végül
egy gödörbe bukott, makogni is alig tudott:

– Jaj-jaj-jaj, jön a farkas, szörnyű baj!

De megijedt a farkas is: el sem tudta kép-
zelni, ki kólintotta fejbe. Égszakadás, földin-
dulás, nagy botjával jön a vadász, szaladj
gyorsan, farkas pajtás – gondolta magában,
és úgy elinalt, mintha ott sem lett volna.

A nyuszik is szétrebbentek, bokor alá, tus-
kó mögé lapultak, aztán óvatosan előbújtak.

– Alaposan megijesztette a Ferdeszemű
a farkast – mondta a legöregebb nyúlanyó.

– Ha nem ugrik a fejére, a farkas megevett
volna bennünket – jelentette ki a legfülesebb
nyúlápó. – De hát hova lett a mi hős meg-
mentőnk? Hol van a Bátor Nyuszi?

És az öreg nyúlanyók, a hosszúfülű nyúl-
apók és a rózsásorrú kis nyuszik elindultak,
hogy megkeressék. Amikor rábukkantak,

még mindig ott lapult a gödörben, lihegett és
pihegett, szepegett és remegett.

– Legény vagy a talpadon, Ferdeszemű!
Jól megijesztetted a farkast! Megmentetted
az életünket – mondták neki a többiek.

A mi nyuszinknak egyszerre visszatért
a bátorsága.

– Úgy-e megmondtam nektek, ti gyávák,
hogy nem félek a farkastól!

És azontúl Ferdeszemű büszkén járt-kelt
az erdőben. A madarak minden ágon azt fü-
tyülték:

– Egész kerek világon, erdőn innen, erdőn
túl, nincs több ilyen bátor nyúl!

FODOR SÁNDOR

Rendkívüli világreggel

Csipike arcába hideg zuhany hullott.

Felébredt. Értetlenül nézett körül.

Fölötte óriási mogyoróbokor: széles levelei megvédték a nagy éjszakai szélről, ám egy csepp valamelyik levélről mégis az arcára pottyant, az ébresztette fel.

A nap éppen felbukkanni készült a Rettentő Kőszikla mögül.

Csipike megdörzsölte a szemét.

Hát nem igaz az egész?! Hiszen körülötte minden olyan kétségbeejtően óriásnagy, mint régen! Pedig pontosan emlékszik, hogy a legmagasabb hegyek a bokájáig értek! A felhők a válla körül úsztak... Aztán elesett...

Megpróbált felállni.

Jajjj! – Csipike sohasem volt kényeskedő természetű, de most az egyszer feljajdult. Minden porcikája fájt.

Tehát mégis jól emlékszik: nagyon megütötte magát, amikor abból a szédítő magasságból esett. De mi ez a változás körülötte?

Ekkor jutott eszébe a Góliátpor.

Megtapogatta a zsebét. Semmi.

Hohó, hiszen szétszórta a négy égtáj felé... Miért is szórta szét?

Felujjongott.

– Megnövesztettem a világot! Óriás lett a világ!

Nem törődött a tagjaiban sajduló fájdalommal, felpattant, hatalmasat nyújtózott, és önkéntelenül mondta reggeli mondókáját:

– Fel a fejfel, ki a mellel, gyáva ember, aki... no nem! – Ezt mondhatta parányi korában, de most?! Egy óriásnak sokkal ünnepélyesebb mondókával kell ébrednie!

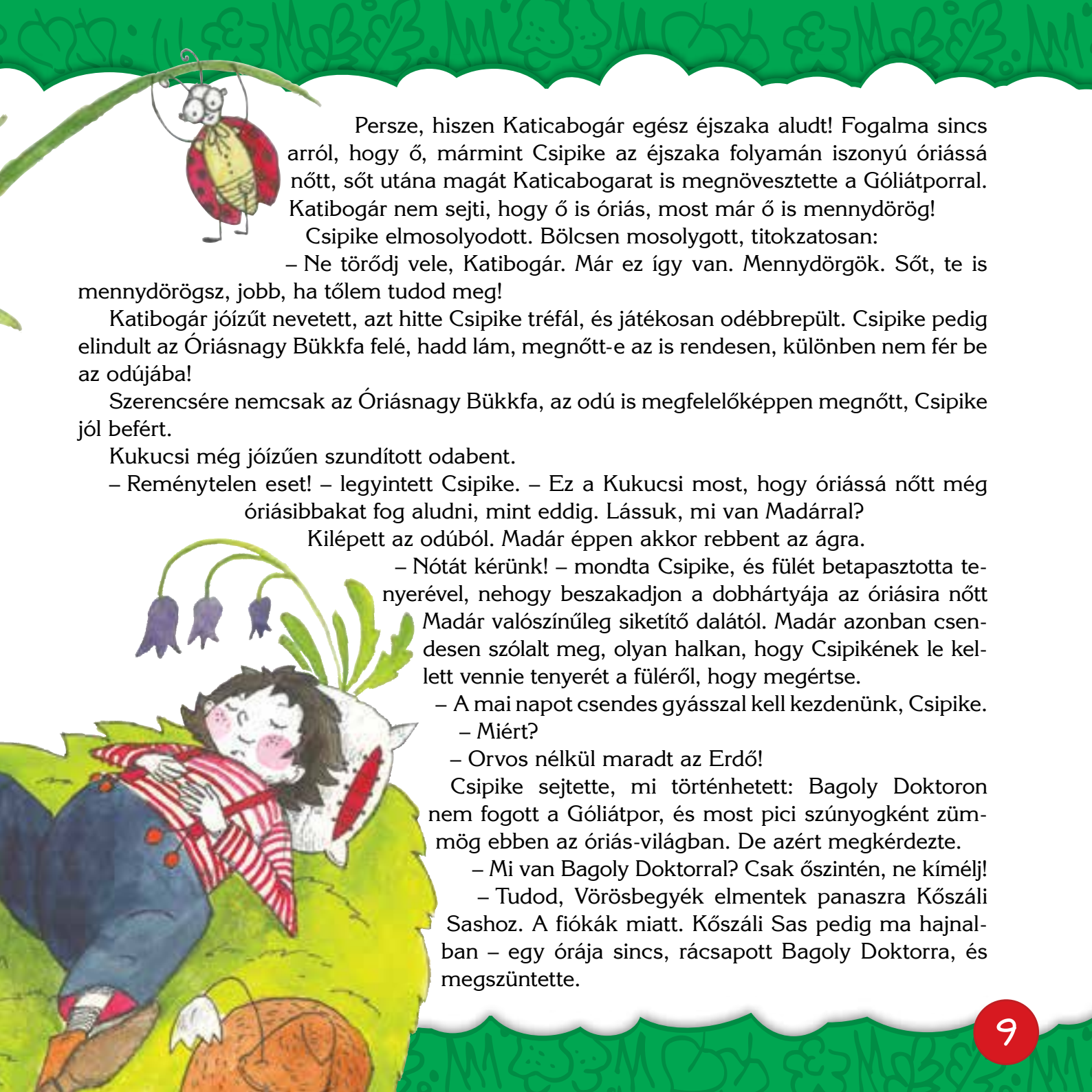
Mély lélegzetet vett: – Mennydörögve szól a szavam, de jól kialudtam magam!

Vékony hangocska csendült mellette.

– Miért mennydörögsz, Csipike?

Katicabogár hintázott egy fűszálon.

Persze, hiszen Katicabogár egész éjszaka aludt! Fogalma sincs arról, hogy ő, mármint Csipike az éjszaka folyamán iszonyú óriássá nőtt, sőt utána magát Katicabogarat is megnövesztette a Góliátporral. Katibogár nem sejtí, hogy ő is óriás, most már ő is mennydörög!

Csipike elmosolyodott. Bölcsen mosolygott, titokzatosan:

– Ne törődj vele, Katibogár. Már ez így van. Mennydörögök. Sőt, te is mennydörögsz, jobb, ha tőlem tudod meg!

Katibogár jóízűt nevetett, azt hitte Csipike tréfál, és játékosan odébbrepült. Csipike pedig elindult az Óriásnagy Bükkfa felé, hadd lám, megnőtt-e az is rendesen, különben nem fér be az odújába!

Szerencsére nemcsak az Óriásnagy Bükkfa, az odú is megfelelőképpen megnőtt, Csipike jól befért.

Kukucsi még jóízűen szundított odabent.

– Reménytelen eset! – legyintett Csipike. – Ez a Kukucsi most, hogy óriássá nőtt még óriásibbakat fog aludni, mint eddig. Lássuk, mi van Madárral?

Kilépett az odúból. Madár éppen akkor rebbent az ágra.

– Nótát kérünk! – mondta Csipike, és fülét betapasztotta tenyerével, nehogy beszakadjon a dobhártyája az óriásira nőtt Madár valószínűleg siketítő dalától. Madár azonban csendesen szólalt meg, olyan halkán, hogy Csipikének le kellett vennie tenyerét a füléről, hogy megértse.

– A mai napot csendes gyásszal kell kezdenünk, Csipike.

– Miért?

– Orvos nélkül maradt az Erdő!

Csipike sejtette, mi történhetett: Bagoly Doktoron nem fogott a Góliátpor, és most pici szűnyogként züm-mög ebben az óriás-világban. De azért megkérdezte.

– Mi van Bagoly Doktorral? Csak őszintén, ne kímélj!

– Tudod, Vörösbegyék elmentek panaszra Kőszáli Sashoz. A fiókák miatt. Kőszáli Sas pedig ma hajnalban – egy órája sincs, rácsapott Bagoly Doktorra, és megszüntette.

- Az orvosi diplomáját?
- Azzal nem tudom, mit csinált, de Bagoly Doktor eltűnt. Kőszáli Sas megette.
- Csipike levette a kalapját.
- Nagy veszteség érte a tudományt!
- És nagy öröm a madárfiókákat! – tette hozzá Madár, de ezt Csipike már nem hallotta.

Nem tudott egyébre gondolni, mint arra, hogy az óriásivá nőtt Erdő, az egész óriássá dagadt Világ gondja az óriásnövényekkel és állatokkal együtt, mind-mind őreá szakadt. Mert egyedül ő, Csipike, az óriástörpe tudja, mi történt itt a Rendkívüli Világéjszakán.

A nap aranykarimája felbukkant a Kőszikla mögött. Gyász ide – gyász oda, Madárnak énekelnie kellett. És rázendített. Csipike álmélkodva tapasztalta, hogy Madár éneke egyáltalán nem fülsiketítő.

- Hát persze, hogy nem! – csapott a homlokára. – Hiszen az én fülem is óriásfül, ezért nem bántja a Madár éneke!

És elindult szokott reggeli útjára. Forrásnál megmosdott, megcsodálta az óriási Mókusék tornáját, ébresztőt kiáltott Vadméheknek (ezek se tudják, hogy az éjszaka akkorára nőttek, amekkorá Szarvasbika volt még a tegnap), letörölte a virágport az őszi virágok szirmleveleiről, és egyre inkább meggyőződött arról, hogy az erdő egyetlenegy lakója sem sejtí, hogy óriássá nőtt az éjszaka!

Vöröshangyáék?

Nézzük meg!

Kötelességtudóan jelentették Csipikének, hogy egész nap derült idő várható.

– Az éjszaka folyamán nem tapasztaltatok példatlan növekedést? – kérdezte Csipike.

– Az éjszaka folyamán nem tapasztaltunk, hanem aludtunk – mondták Vöröshangyáék.

Hát senki? Senki sem vette észre?

Csipike elgondolkozva ballagott vissza az Óriásnagy Bükkfához, ahol madár, Nyúl és Kukucsi már várta a reggelivel.

Valóban óriás lett belőle? És valóban óriássá növesztette a világot? Hiszen minden, de minden úgy van, mint régen!

Szórakozottan ült reggelihez, éppen hogy odabiccentett barátainak.

– Csipike, mitől vagy ma olyan ünnepélyes? – kérdezte Kukucs.

– Tényleg, Csipike, mi történt veled? – kérdezte Nyúl is.

– Hagyjátok – intette le őket Madár –, Csipike gyászol. Gyászolja Bagoly Doktort.

És hagyták. Csipike is hagyta őket ebben a hitben. Miért állna elő a Rendkívüli Világéjszaka óriási eseményeivel, amíg nincs meg a bizonyosság?

Amikor az utolsó falat édesgyökeret is lenyelte, eszébe jutott valami. Felujjongott.

– Az Esthajnalcsillag!

Ezt már a jóságos Madár se értette.

– Mi van az Esthajnalcsillaggal, Csipike? Csipike azonban csak mosolygott.

– Majd este megtudjátok – mondta, aztán megköszönte a reggelit, és elindult a dolgára. Tudta, ha este a csillag feljön, mindenre fény derül: megválnak, valóban óriás-e, valóban óriásivá növesztette-e a világot? Igen, az Esthajnalcsillag elhozza a bizonyosságot.

Szokatlanul hallgatag, ünnepélyes volt egész nap.

Várta a csillagot.

Fazakas Kinga, Kolozsvár

A ti Csipikétek

Nagy Szidónia, Marosvásárhely

Kukucsi

BALAJTHY FERENC

Vakondok

Két kis vakond tanakodott:
Ki túrhatná előbb körbe
Az egész kertet ásólábbal,
Ki lesz fürgébb, mint az ürge?

Nekiestek. Ástak szépen –
Göröngyök közt ki-be, fel-le,
Végül mindketten beestek
Egy körbeásott nagy gödörbe!

Ki lesz fürgébb, Kukucsi
vagy a másik kis vakond?
Kövesd az útjukat.

LÁSZLÓ NOÉMI

Bolond idő

Zúg a szél, zúg a szél,
ajtó-ablak összeér,
vonogatja vállát,
mert a féltett házon
fű, fa, virág átlát.

Vág a szél, vág a szél,
sarat prüszköl a szekér,
hunyorog az árok,
zuhognak az égből
friss esővirágok.

SZÉLVÉSZ

SZÉLCSEND

BAK SÁRA rajzai

CSEH KATALIN

Szirom- eső

Eső, eső,
sziromeső,
nem kell ide
most esernyő.

Állj a szélben,
szélzúgásban,
nézd a felhőt:
virágkendő
a nyakában.

Állj a szélben,
szélzengésben,
nézd a Napot:
virágkalap
a fejében.

SZELLŐ

ERŐS SZÉL

FÜVALLAT

Szélapa és szélgyerek.
Számozd meg a képeket
a szél erőssége szerint.

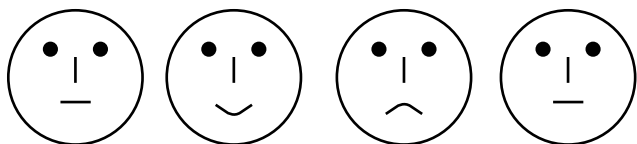
Cím-dalom

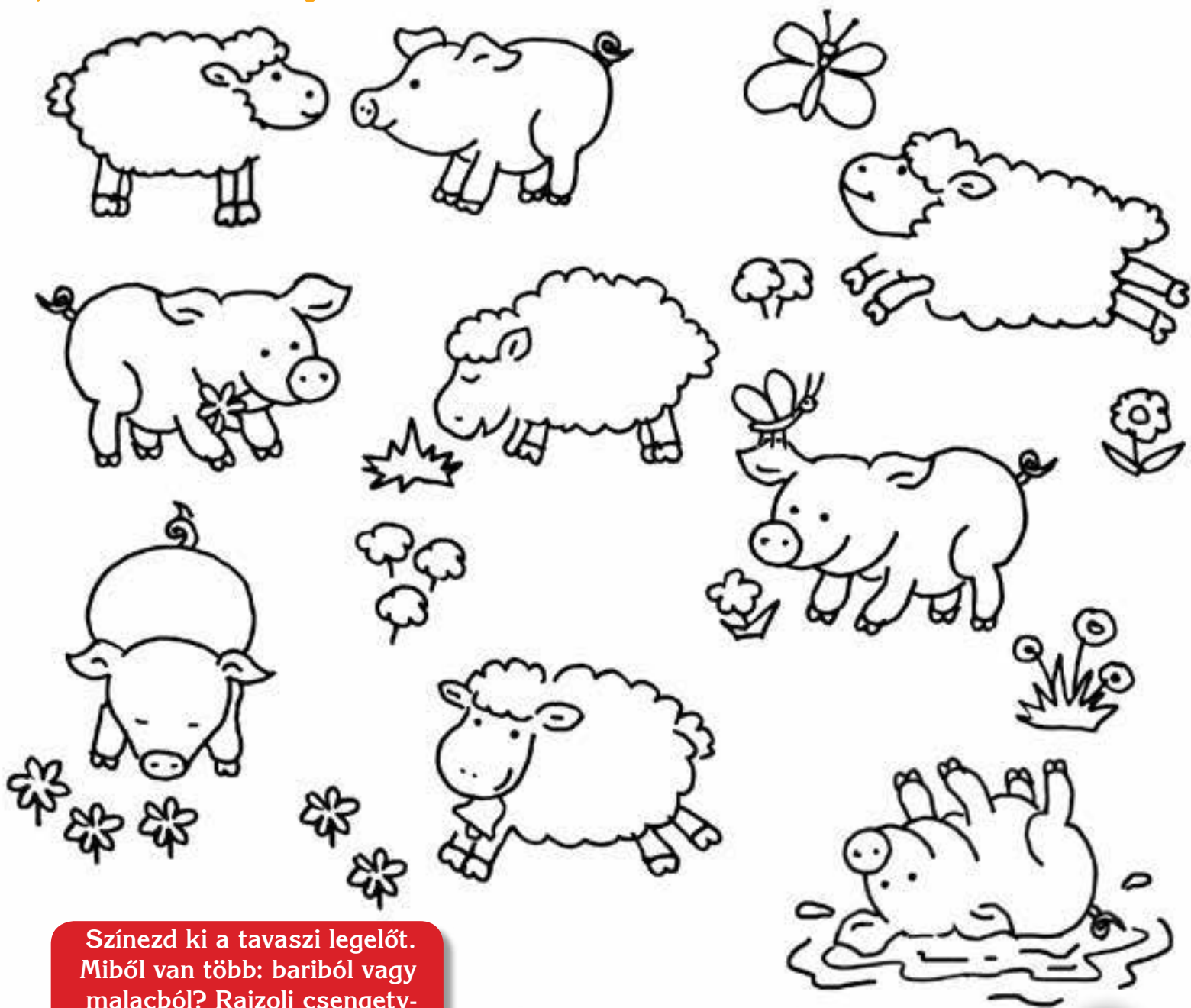
Csinnadratta, cintányér!
A sok gyermek mind ráér.
Dobot, verőt ütöget –
Ne feledd az ütemet!
Bátran s jókor üss oda,
Fő a dallam ritmusa.

Ritmusra topog a láb,
Szótagolva így kiálts:
– Két fe-ne-kű a do-bom,
Fül-be-má-szó a da-lom!
S cimbalom, cimbalom,
Ezüst szálon cím-dalom.

Benne dobog, dudorász
Szívem, táncos kis kanász.
Leveles a botja már –
Táncra perdül a határ:
Kismalac, a zöldfülű
S bari, nyakán csengettyű.

Nemcsak a táncnak, dalnak, versnek van ritmusa, hanem a rajznak is.
Figyeld meg a sorok ritmusát (a kis rajzok szabályos váltakozását), és folytasd a rajzot.

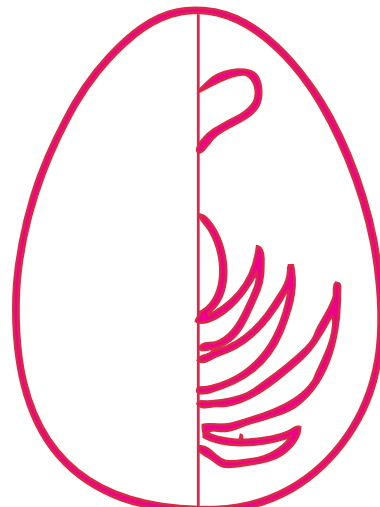
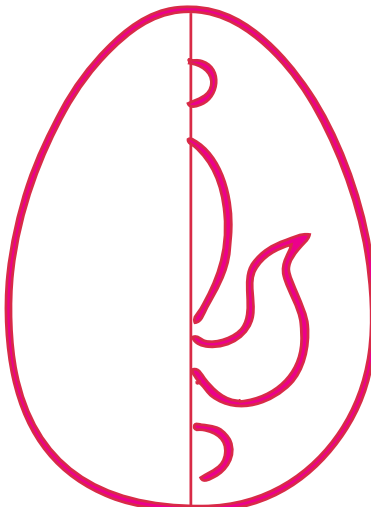
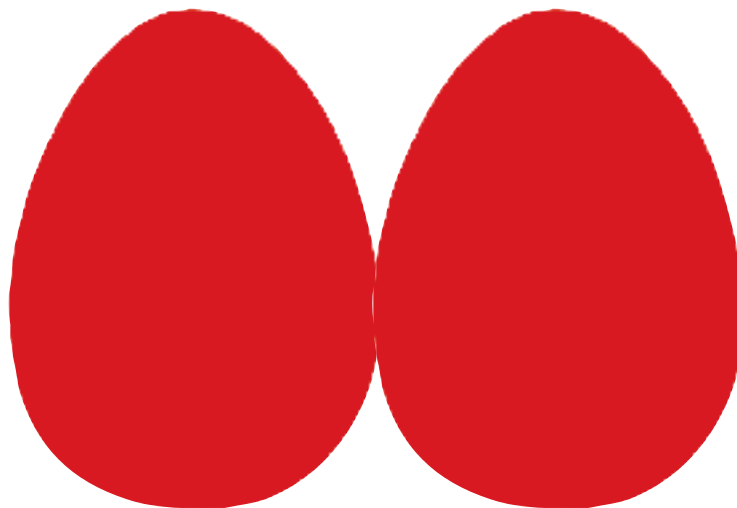

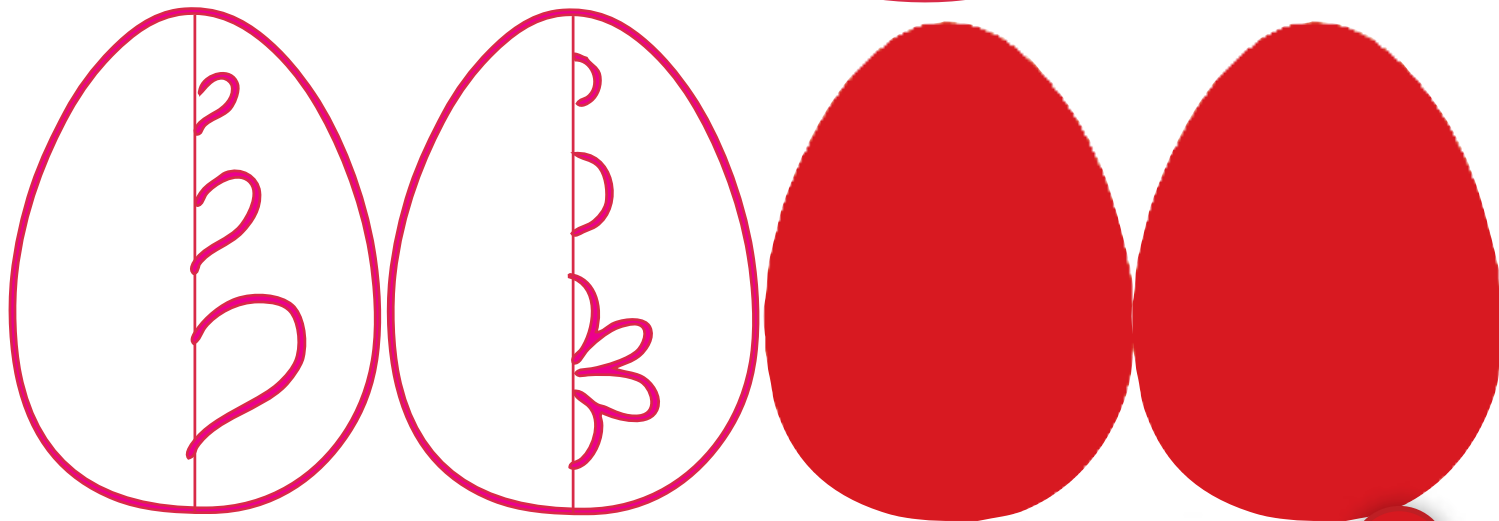
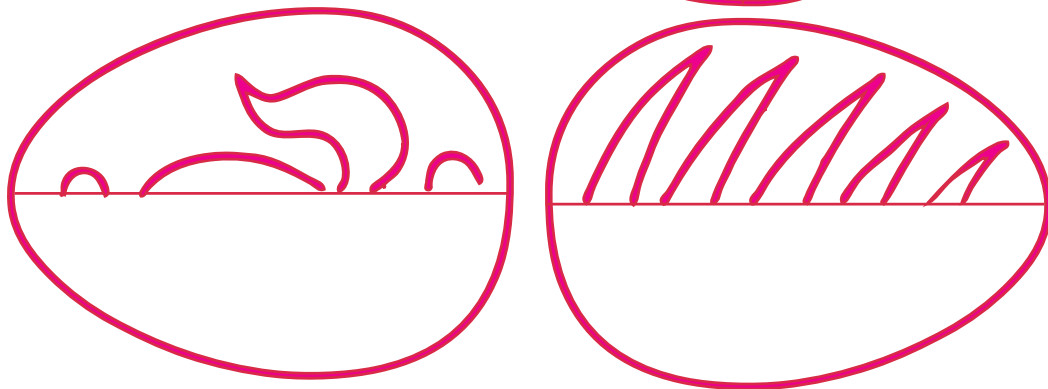
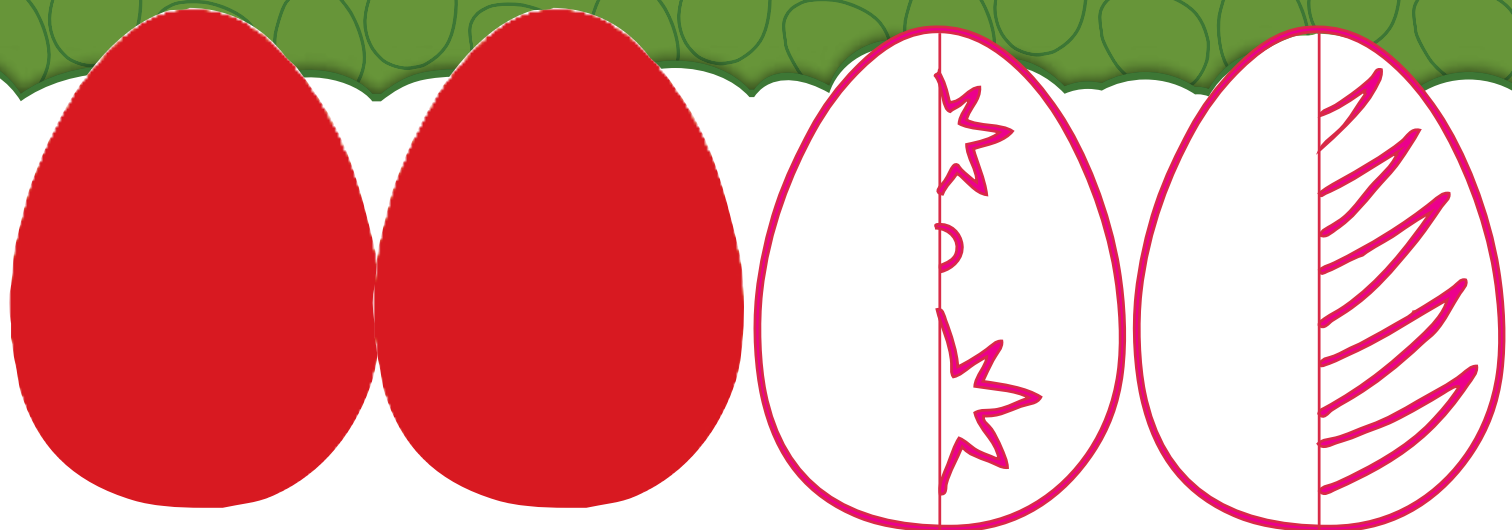

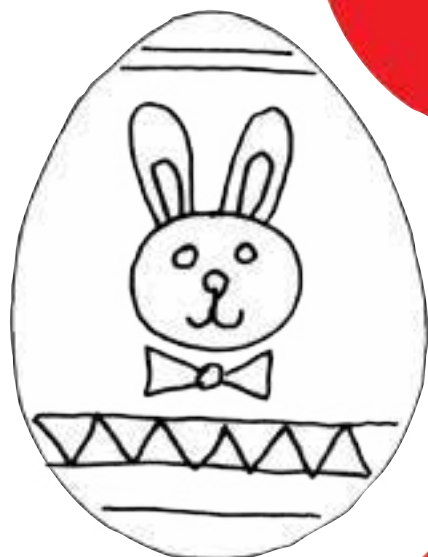
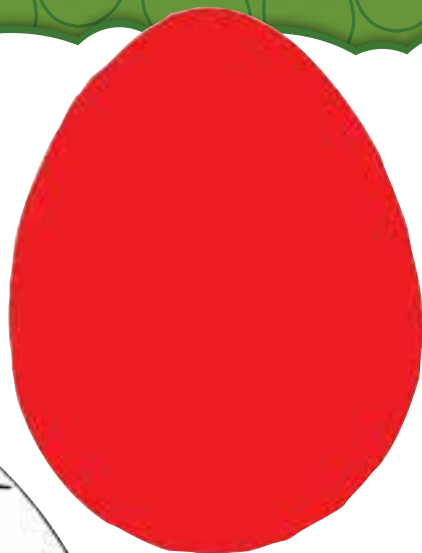
Színezd ki a tavaszi legelőt.
Miből van több: bariból vagy
malacból? Rajzolj csengety-
tyűt minden bárány nyakába.

Tojás-lengő

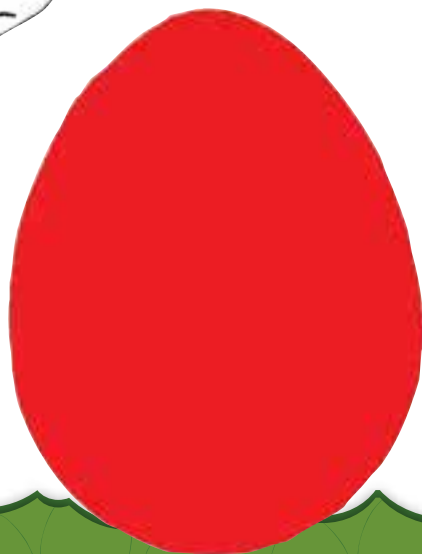
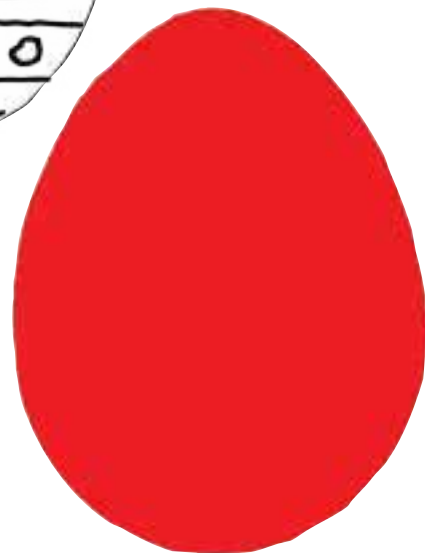
Két egyenes ágacskát bogozz össze pontosan a közepén. Vágd ki a tojásokat, a pirosakat kettőnként ragaszd össze, a fehéréket hajtsd kettőbe, a rajz szerint bevagdosva csipkézd ki, majd illeszd és ragaszd a piros tojások két oldalára. Cérnával fűzd a hinta ágaira, és akaszd a csillárra.

Színezd ki a hímestojásokat,
a pirosakra pedig rajzolj
mintát fekete filctollal vagy
fehér javítótussal.

Vágd ki a 21. oldalról a rókát, a kakast, a kosarat, a szegényembert csónakostól, metszd be a csónakon a rövid szakaszt és ezen az oldalon a víz vastag vonalát. A csónak hátára ragassz kis nyelet, és bújtasd át a hullámok résén. Találd ki, és játszd el, hogyan visz át mindent a túlsó partra a szegényember, ha egyszerre csak egyetlen rakomány fér a csónakba, és a rókát a tyúkkal vagy a tyúkot a kukoricával se itt, se ott nem hagyhatja.

FÁBIÁN IMRE

A róka és a szegényember

Volt egyszer egy róka-móka. Olyan éhes volt, hogy már nem is érezte a gyomrát, nem tudta megkülönböztetni, mikor nyikorog az ajtó, s mikor korog a hasa! Járkált fel s alá az odújában, hátha egy falásnyi ennivalót talál. Mindhiába, olyan üres volt a kamrája, hogy csak úgy kongott az ürességtől.

– Hohó, és a ravaszságom? – pördörte meg a bajuszát.

S mivel a ravaszságot egymagában megenni nem lehet, hát fogta magát a róka, s kiírta az odúja fölé nagy betűkkel: ELADÓ A RAVASZSÁGOM!

Azzal, mint aki jól végezte dolgát, lefeküdt, s várakozott. Várta a vendőt.

Jött is nemsokára egy szegény ember.

Látja a rókát, ahogy henyél.

– No hiszen, ennek a rókának jól megy a sora. S nini, még eladó portékája is van.

Megkérdezi a rókát a szegény ember:
– Mondd csak, te vén róka, hogy adod a ravaszságod?

A róka sunyított, morgott magában, hogy miért éppen egy szegény embert vetett erre a sors.

– Drága portéka ez, meg tudod fizetni?

– Mi az ára?

– Őt kövér tyúk és egy kakas – dünnyögte a róka, s éhségében nyelte a nyálát.

– Ennyit nem tudok adni, akkor inkább másnak hagyom a szerencsét.

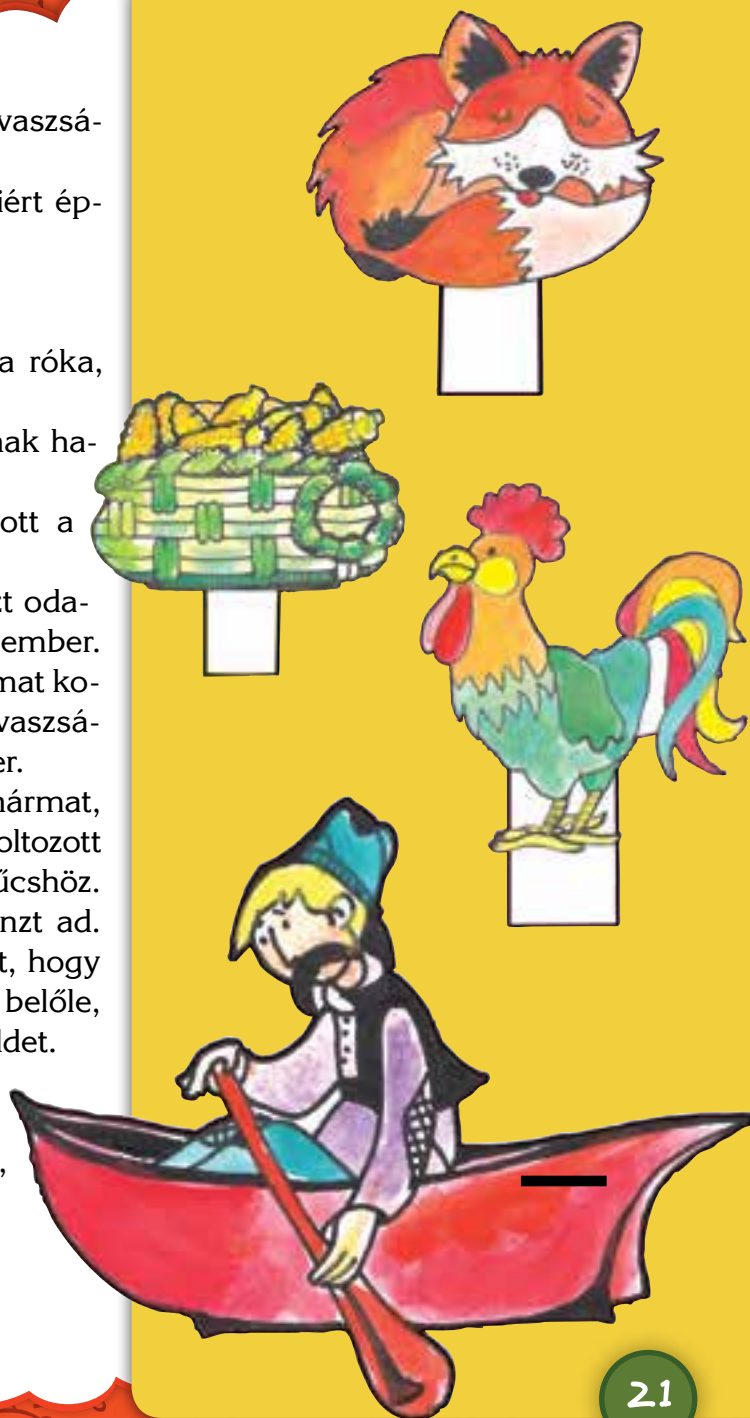
– Várj csak, te szegény ember – nyájaskodott a róka –, mit kínálsz érte?

– Egyetlen egy kendermagos tyúkom van, azt odaadom – azzal megemelte a kalapját a szegény ember. – Ha tetszik a vásár, estére gyere el hozzám. Hármat kopogj az ablakon, s csak azután ugorj be! De a ravaszságod otthon ne hagyd! – nevetett a szegény ember.

Ment a róka, hogyne ment volna. Kopogott hármat, s már ugrott is. Ugrott bizony, be egy agyonfoltozott zsákba, hogy a szegény ember elvihesse a szűcshöz. Mert a szűcs a róka szép bundájáért jó sok pénzt ad. No, de ez a szegény ember annyira szegény volt, hogy a zsákjának nem volt feneke. A róka kiesett belőle, s uzsgyi, úgy szaladt, hogy nem érte a lába a földet.

Így történt, hogy a róka megtartotta magának a ravaszságát, a szegény ember pedig maradt a tanulsággal: nem elég okosnak lenni, az okossághoz folt nélküli zsák is kell.

FORRÓ ÁGNES rajzai

JANCSIK PÁL

Zúg az ág

Zúg az ág, és zeng az ég.
– Mit csipogtok, kiscsibék?

– Szidjuk, szidjuk az esőt,
jól megtréfált az előbb.
Hallottuk, hogy kipp meg kopp,
kiszaladtunk erre, hogy
fölkapkodjuk ügyesen,
azt hittük, hogy búzaszem,
de a ketrecünk falán
csak az eső szólt, az ám!
Amíg ott kinn ácsingáztunk,
zápor indult, s bőrig áztunk.

Rajzolj kék pöttyöt azok
a szereplők mellé, akik
szeretik a vizet, és zöldet
azokhoz, akik félnek tőle.

Zeng az ég, és zúg az ág.
– Mit csipogtok, kislibák?

– Dicsérgetjük az esőt,
mert szeretjük biza őt.
Hogyha jó nagy eső esik,
gödör, árok vízzel telik,
lesz kis folyó, kicsi tó,
liba-, kacsausztató.
Ha a liba vízbe mászik,
zsíros tolla meg nem ázik.
Lubickolunk és úszkálunk,
senki sem vidámabb nálunk.

BAK SÁRA rajza

DÖBRENTEY ILDIKÓ

Kalaposmanó

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy elfelejtett kalapdoboz a bokor tövében. Abban lakott Kalaposmanó. Így hívták, mivelhogy éjjel-nappal kalapot viselt. Ő maga varrta egy piros bőrkesztyűből, amit a kalapdoboz fenekén talált. Szép gömbölyűre formázta a kalap tetejét, míg olyan öblös nem lett, mint egy üst. A karimájára sombogyót tűzött.

– Enyém a legszebb kalap az erdőben! – nézegette elégedetten, s attól kezdve sosem vált meg a fejfedőjétől.

Egy tavaszi reggelen elhatározta, hogy meglátogatja rokonait. Becsukta a kalapdobozt, s dúdolgatva elindult az erdő túlsó végébe. Olyan peckesen lépegetett, hogy a fűben lapuló galambgombák mind felfigyeltek a közeledtére. Nehézkesen megbökték a kalapjukat, és mormoltak hozzá valamit.

– Tetszik a kalapom, öcskösök? – húzta ki magát Kalaposmanó, és jó hangosan dúdolni kezdett: *Gomba testvér, galambom,*

jobb, ha ezt én kimondom:

kiskalapom nem adom!

És nagy léptekkel továbbsietett. A galambgombák csodálkozva pislogtak utána.

Kalaposmanó nemsokára elérte a fekete manók szállását. A fekete manók szívélyes legények voltak, mosolyogva lengették meg a kalapjukat a vendég előtt.

– Ej, de nagyon lengettek! – dűnnyögte Kalaposmanó. – Csak nehogy az én kalapomat is lengetni akarjátok! – és jó hangosan dúdolni kezdett: *Manó testvér, galambom,*

jobb, ha ezt én kimondom:

kiskalapom nem adom!

És továbbsietett. A fekete manók leesett állal bámultak utána.

Kalaposmanó végül elérkezett a távoli rokonokhoz. Azok úgy megörültek, hogy üdvözlésképpen levegőbe dobálták a sipkáikat.

– Puff neki, ezek meg dobálnak! Csak nehogy az én kalapomat is dobálni akarják! –

torpant meg Kalaposmanó, és rágyújtott a nótájára: *Manó testvér, galambom, jobb, ha ezt én kimondom:*

kiskalapom nem adom!

Azzal, hipp-hopp, el is tűnt a tisztásról. A rokonok elhűlve bámultak utána.

– Kiskalapja, nagykalapja, sütnivaló nincs alatta! – gondolták.

– Fityisz az orrotokra! – dűnnyögte magában Kalaposmanó, és még gyorsabban szedte a lábát. – Hazamegyek!

Ahogy ott fut, ahogy ott szaporáz hazafelé, egyszerre kétségbeesett sírás üti meg a fülét. Körülnéz, hát egy madárfióka vergődik a borókabokor tövében.

Közelebb lép, s akkor látja, hogy nem is egy, hanem négy, nem is négy, hanem öt fióka vergődik a földön.

– Jaj, jaj, lefújta a szél a fészkünket! Jaj, jaj, végünk! Végünk! – jajveszékeltek a fiókák.

– Jaj, jaj, itt vész öt szép kicsi vérünk! Jaj, jaj, végünk! Végünk! – a bokor ágán a madárszülők is a fiókákat siratták.

Nagyot dobbant Kalaposmanó szíve.

– Segítek én, ne sírjatok! – ugrott szaporán, és kúszni kezdett a boróka ágán fölfelé. Főnt lekapta a kalapját, mintha mindig erre készült volna, és gyöngéden elhelyezte az ágak között, mint egy puha fészket.

– Itt az új fészkek! – kiáltotta. – Lehet költözködni! De szaporán, míg szimatot nem kap a róka!

Hitték is, nem is a madárszülők a nagy csodát, ám nem sokáig gondolkodtak, hanem szép sorban a kalapfészekbe menekítették a fiókákat. No, volt is aztán öröm, volt hálálkodás:

– Sosem feledjük, Kalaposmanó, hogy milyen nagy jót tettél velünk!

– Semmiség! – mosolygott szerényen Kalaposmanó, és abban a pillanatban úgy is érezte, hogy nem történt semmi különös. Csak annyi, amennyinek történnie kellett.

Elbúcsúzott a madárcsaládtól, és könnyű szívvel hazasietett.

Kinyitotta a kalapdobozt, és megkereste a piros kesztyű párját. Aztán leült, és varrt magának egy új kalapot.

Ügyesedjünk

• A marosvásárhelyi 8-as Óvoda Hófehérke csoportja Vargyas Judit és Sikó Anna óvó néni segítségével színes, ötletes húsvéti kézimunkák egész seregét készítette el, és közben arra is figyelt, hogy újrahasznosítson szemétté szánt tárgyakat. Tiszta környezetben a tavasz is szebb.

• Mezei Ildikó tanító néni mezőpaniti kisdíákjai a piros papírtójtást ragasztóval bekenték, és fehér magvakkal mintázták.

• Az eredmény is hangulatos, az elkészítés is mulatságos. Bartha Denise tanító néni osztálya Tordaharaszton vagdosott, tépegetett papírból ragasztotta a kópé tojás-csibéket.

• „Szívem, a kalitkamadár” jól érzi magát a **gernyeszegi Lombocsk**a csoportban, **Veress Júlia** és **Portik Imola** óvónő apróságai és a kartonhenger nyuszik között.

• A húsvéti hangulathoz a tojásokon ülő kotlós és a virgonc jércikék is hozzátartoznak. Nyissz-nyissz-ragassz, s már el is készültek velük **Madarász Tünde Csilla** és **Szabó Enikő** óvónők csemetéi a **marosvásárhelyi 6-os Napköziotthonban**.

• **Kovács-Minyóka Erzsébet** óvónéni **mákófalvi** csoportjában a nyusziképet papírgalacsinnal és picusból ragasztották.

• **Csedő Magdolna** csik-szentgyörgyi osztálya

• **Szabó Ervin, Pál-Székely Csilla** tanítónéni **oroszhegyi** kisdíákja

Szárnybontó

Április hó azért jó,
Mert mindenki tréfázó.
Becsapja a barátját,
Megtréfálja mamáját.

Egy jó nagyot nevetünk,
Aztán továbbsietünk.
Nemsokára itt a Húsvét,
Tojást festeni kell festék.

A vakáció is itt van már,
Reggel nem költ anya már.
Egy jó nagyot pihenünk,
Majd újból iskolába megyünk.

György Dorka,
Madéfalva

Tóth Tamara,
Szatmárnémeti

Hegyeken
daloló patak
s abban is
úszkáló halak.
Cinegék füttye
vígán száll,
part menti tisztás
téged vár.

Horvát Ágota,
Csíkmadaras

Tavasszal a föld
Új ruhát ölt,
Játszanak a gyerekek,
Virágzik a természet,
Szépen süt a nap,
Mindig minden perc
Új kalanddal járhat.

Incze Hunor,
Gyergyószentmiklós

Ignácz Gellért,
Szásrégen

Fleisz Hanna,
Kaplony

Balázs Réka,
Sárvásár

Németi Nóra,
Szatmárnémeti

Ráduly Evelin,
Kolozsvár

Szilágyi Henrietta,
Magyarlapád

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy cirkusz. Csoda történt ebben a cirkuszban.

Olyan vad és kezelhetetlen volt a párdúc, hogy láncra kellett kötni. Igen ám, de egyszer kiszabadította magát. Jaj, még megtámadja a nézőket!

A bohóc fogott egy citromot, és lespriccelte vele. A párdúc a bohócra támadt, de ő odadobott feléje egy guriga cérnát. A párdúc játszani kezdett, éppen úgy, mint egy cica. Gyorsan jöttek a cirkusztisták, és bevitték a ketrecbe.

Ettől fogva a párdúc cérnával játszott, fegyelmezett lett, többé nem kellett megkötözni.

**Kiss Klára tanító néni elsősei a gyergyószentmiklósi
Fogarasy Mihály Iskolából**

Lövétei olvasóink írták:

Tavasszal kinyílnak
a hóvirágok,
méhek, lepkék
szállnak vidáman.
Melegedik az idő,
néha fúj a szél,
a madarak csiripelnek
a fák tetején.

Mihály Bernadett Szidónia

Napsugár, napsugár,
ragyogj ma szebben,
simogasd az arcunkat
a te melegeddel!
Virágok, virágok,
ibolyák, hóvirágok,
a gyerekeket
nyiladozva várjátok!
Madarak, madarak,
cinkék, csalogányok,
tavaszi köszöntőtöket
vígán daloljátok!

Szikszaí Anita

Tavasz, tavasz, szép tavasz,
pillangók repülnek,
virágok nyílnak.
Rügyeznek a fák,
a madarak dalolnak,
de szép zenéje
van a tavasznak.

György-Lőrincz Kata

Csipike postája

Hogy milyen fürge ez a nyuszi! Tojást festett, elrejtette a kertekben, és még arra is maradt ideje, hogy a húsvéti Szivárványt kis szekeren elvigye hozzátok, tőletek pedig elhozza szerkesztőségünkbe a sok rajzot, levelet, kézimunkát. Köszönjük, nyuszi, köszönjük, gyerekek: **Pap László Tétény**, Marosvásárhely; **Benkő Kitti Vanda**, Oklánd; **Várdai Ruben**, Lele; **Vajda Ünige Anna**, Finnország; **Keresztes-Kézdi Rézi**, **Deák Ferenc**, Kolozsvár; **Tordai Danika**, Székelysenterzsébet; **Borbély Lőrinc Kevin**, Székely Heléna Dorottya, Magyarkecel; a kaplonyi óvoda; a gyergyószentmiklósi Fogarasy Mihály Iskola I. A, II. B, a Vaskertes Iskola II. A; a kolozsvári N. Titulescu Iskola II. D osztálya; az érbogyoszlói I. és II.; a lövétei I. B; a zabolai, a szamosújvári előkészítő osztály.

• Az árpádi óvodások mosolyogva és bohócos kézimunkájukat büszkén mutatva álltak Gulyás Évike óvó néni fényképezőgépe elé, hogy minden Szivárvány-olvasó gyerek megismerhesse őket.

Vágd ki a két utolsó bélyeget, ragaszd a gyűjtőlapra, és csoportoddal vagy osztályoddal közösen, névsorral együtt küldjétek el nekünk! Ajándékokat évzáróig megkapjátok.

E lapszám támogatói:

● **A székely-
udvarhelyi**
Bethlen Gábor
Iskola II. B
osztálya
szívárványos
betűkből
rakta ki a
nekünk szóló

születésnap köszöntőt. Tánczos Gyöngyvér tanító néni
csak azért nem mosolyog a képen, mert ő fényképezett.

Kedves szülők, nevelők!
Köszönjük mindazoknak,
akik személyi jövedelemadó-
juk 2%-ával támogatják
a Napsugár Alapítványt.

Ha ebben az évben is méltónak
tartanak a támogatásra, kérjük,
töltsék ki a mi adatainkkal
a 230. számú űrlapot,
és küldjék el a helyi
Pénzügyi Hivatalhoz.
Az űrlap honlapunkról
is letölthető:

www.napsugar.ro

Adataink:

Fundația Culturală Napsugár;

Cod de identificare fiscală:

7714627;

Cont IBAN:

RO16RNCB0106026613330001

Leadási határidő:

2015. május 25.

Köszönjük bizalmukat

és támogatásukat –

A Napsugár és a Szívárvány

.....
● Örülünk, hogy a barátaid lehetünk, és együtt ünnepeljük
a 35. születésnapod. Szeretjük a meséket, verseket, dinókat,

a kézimunkát.
Várjuk a tréfás
énekeket, mon-
dókákat.

**A szatmár-
németi**

Bălcescu-Petőfi

Iskola előkészítő

osztálya és

János Erzsike

tanító néni

Címlap:

**SZILÁGYI TOSA
KATALIN**

SZÍVÁRVÁNY, kisgyermekek képes lapja.

Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI.
Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.

E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001

A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., SÚC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR–EDITURA S.R.L. CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221–776x

Rajz-üzenet

Bagoly Ákos,
Kovászna

Fülöp Eszter,
Alsócsernáton

Patrubány
Lili-Róza,
Kolozsvár

Strugurel Krisztina,
Szatmárnémeti

Ára 3 LEJ, 400 FT

Albert Zsombor,
Kolozsvár